

Un país desficaciat

Ja m'ho temia jo, era qüestió de temps que Catalunya –Països Catalans per als susceptibles– mostraria ufana la seva irrefutable unitat per sobre de sensibilitats regionals i límits imposats; Catalunya és, sobretot, una nació unida en el desficaci. Sí, no ho dubteu pas, no crec que hi hagi una altra nació al món, que precisament ha de ser la meua, que proclami tan abassegadorament la burrera com a virtut, com ocorre al migjorn i terres insulars, mentre l'altra part del país mostra una especial afecció per l'ornitologia, no pas la ciència dels pardals, sinó el sibil·lí art de fer l'orni o mirar a una altra part mentre et defequen al damunt.

Sí, així de simple i trista és la condició nacional dels catalans, amb la rauxa devorada per la pusil·lanimitat, el seny ferit per l'estultícia regionalista i l'orgull –després de vint-i-cinc anys d'hispanica democràcia– convertit en inofensiva passió futbolística. I què dir del nostre preuat idioma? Si fins fa poc era l'últim recer de la nostra singularitat, d'un temps ençà assistim a l'infame procedir del seu esquarterament. Com ja sabeu, de Cartagena vingué el carnisser, hàbilment assistit per submises i ben retribuïdes patums universitàries. Aprofito l'avinentesa per recordar que dues d'aquestes ments degenerades eren i encara són membres de l'Institut d'Estudis Catalans; en qualsevol país normal els haguessin corregut a espartenyades, ací... Ja veieu, l'IEC fent l'orni.

L'última creació de la asinocràcia valenciana en matèria lingüística fou aquella quiska de Zaplana batejada com a Acadèmia Valenciana de la Llengua. Els aromes mefítics de l'ominosa excreció, convenientment adobats pels esmaperduts *socia-listos*, seduïren les butxaques d'impúdics professionals de la docència universitària, àvids de la riquesa fàcil que prometia el zaplanisme. Aviat s'inventaren un nou nom per a la llengua, àdhuc un nou concepte per a definir la comunicació entre valencians, ja no parlem pas un idioma sinó un "sistema lingüístic", òndia tu! I, és clar?, aparegué una llista de formes genuïnes valencianes en contraposició a d'altres. Un dels heresiarques més conspicus anà més enllà, proclamà la "sobirania en el terreny lingüístic" i condemnà, doncs, la unitat de la llengua, àdhuc davant dels morros de la Secció Filològica de l'IEC, que continuà fent l'orni.

Passa el temps i els presagis esdevenen realitat, l'AVL s'erigeix en una nova arma contra la normalització del català al País Valencià. Sota la seva empara, el PP regnant exhibeix les propostes més peregrines en matèria idiomàtica. Tanmateix, una cohort de cans famolencs de la vil pecúnia s'apresten a cobrir les primeres desercions; dos professors de la Universitat de València (quota PSOE), un d'ells molt crític d'antuvi amb l'AVL (com es diu a l'*Eclesiastès*, 10-19, "els diners ho fan possible tot"), i un blavero recalitrant (quota PP) substitueixen Xavier Casp, Carmen Barceló i Alfred Ayza.

La Universitat s'enfonsa en el desficaci, la indignitat s'aixopluga als departaments de Filologia –de moment encara– Catalana. Uns per desvergonyiment, altres perquè callen, legitimen una situació injusta que la nostra cultura no mereix. En nom

d'una pretesa pau lingüística es perverteixen carreres ja estigmatitzades per la mediocritat i el vassallatge claudicant. Alhora fruit de l'exemple valencià, les Illes inicien el seu camí vers la secessió. Jaume Matas ja ha avisat que l'Institut d'Estudis Balearics, depenent de la Conselleria de Cultura del Govern Balear, sigui l'autoritat normativa en matèria lingüística a les Illes. També l'exministre s'empara en les formes genuïnes, en definitiva –com a València– un parany per a entrebancar la normalització del català. No vull pecar d'augur, però a poc que s'ho proposi –amb diners, torróns– en Matas aconseguirà l'Acadèmia Balear de la Llengua. No desesperem, Catalunya arriba allà on limita el desficaci, almenys en això les nostres fites queden ben representades al mapa. No patiu, que José Bono no reclamarà una Acadèmia Castellanomanxega de la Llengua ni tampoc ho farà el seu homòleg murcià.

Però això no ho és tot. A València –únicament ciutat, és clar!– hi ha qui pontifica per un pseudovalencianisme de nova planta, una mescla dels despropòsits emanats de l'AVL i la púrria blavera reformista. A això tenen la barra d'anomenar valencianisme. Què us diré? Obvien per complet la tradicional teoria i praxi del valencianisme en pro de la consecució d'uns pretesos rèdits electorals. Són tan enzes que encara no intueixen que el fracàs de certes opcions polítiques és degut a la poca traça de determinats líders. Ignoren que valencianisme, nacionalisme al País Valencià, sempre ha estat sinònim de catalanisme, malgrat la militància anterior d'alguns en formacions d'aquest caire. Tenen presència a la xarxa sota el nom valencianisme.com, web –d'estricta grafia AVL– que conté una sucosa entrevista amb Jordi Colomina, acadèmic de l'AVL per la gràcia del PSOE, on desbarra impúdicament en favor d'arguments de caire secessionista. També publiquen un manifest, obert a les adhesions, elaborat per un professor de la UV que frisa per adherir el seu cul a la rendible poltrona i per això brama elogis en favor de la lingüística zaplanista. Anomena els blaveros "l'altre sector del valencianisme polític" i advoca per unir-s'hi. Proposa que el nom de la llengua –per a Espanya i Europa– sigui valencià-català, als balears que els bombin! Per a usos *Comunidad Valenciana* únicament valencià. I jo dic, per què no alacantí-valencià-castellonenc, o il·licità-alacantí-valencià-castellonenc? A cas no formem tots part del mateix "sistema lingüístic"? Si bé amb ironia, únicament tracto d'expressar que el mateix desficaci que genera anticatalanisme a València, crea antivalencianisme a Alacant i antialacantinisme a Elx. Elevar les disputes de campanar a rasons que determinin l'acció política o a argumentacions per a l'elaboració de diccionaris inservibles (sembla que ja van per la lletra B) i gramàtiques poca-soltes per a justificar salaris astronòmics, no són més que rucades que enterboleixen una mica més el nostre llarg camí vers la llibertat, un episodi més de la tristament pertinaç burrimàquia valenciana.

DAVID GARRIDO

David Garrido és escriptor